

(۱) عدم تأیید حاکمان: امامان :

◀ تفاوت‌های اخلاقی و رفتاری حاکمان را در نظر می‌گرفتند.

◀ در مواردی که حاکمان بر طبق دستورات اسلام رفتار می‌کردند، عملشان

را تأیید می‌نمودند.

◀ حاکمان را در غصب خلافت و جانشینی رسول خدا (ص) یکسان می‌دیدند.

(۲) معرفی خویش به عنوان امام بر حق: امامان همواره خود را به عنوان امام و جانشین بر حق پیامبر اکرم (ص) معرفی می کردند.

(۳) آگاهی بخشی به مردم: ائمه اطهار (ع)

◀ **راه رهایی مسلمانان از دست حاکمان طاغوتی و مشکلات اجتماعی را آگاه شدن آنان می دانستند.**

◀ **رشد و آگاهی مردم یک اصل اساسی بود و برای تحقق آن حتی از ایثار جان و مال خود دریغ نداشتند.**

۴) انتخاب شیوه های درست مبارزه:

امامان شیوه ی مبارزه با حاکمان را متناسب با شرایط زمان بر می گزیدند:

◀ **تفکر اصیل اسلامی راستین (تشیع) بر جای ماند.**

◀ **به تدریج، بنای ظلم و جور بنی امیه و بنی عباس سست شود.**

◀ **روش زندگی امامان (اسلام حقیقی) به نسل های آینده معرفی گردد.**

◀ **امامان می کوشیدند آن بخش از اقدامات و مبارزات خود را که دشمن**

به آن حساسیت دارد، در قالب «تقیه» به پیش ببرند.